

Öinen tarina

Tyttären tyttäreni oli tullut perinteiselle mummilomalle. Tänä vuonna tulo oli siirtynyt ja siirtynyt, joten koulun alku häämötti parin viikon päässä ja alkoi olla viimeiset hetket mummivierailulle. Vietimme mökkilomaa, paitsi yhdeksi yöksi päätimme jäädä kirkolle, pieneen asuntooni, jossa oli kaksi kunnon sänkyä ja varavuoteina patjat lattialle levitettäväksi.

Tytär oli juuri täyttänyt 13 ja selvästi tulossa ikään, missä mummin lomaseura ei enää ollut top-kymppi listalla. Pari vuotta aikaisemmin olimme asiaa pohtineet, jolloin tyttö oli silmät suurina julistanut, että sellaista aikaa, etteikö hän haluaisi mummin luo tulla, ei tule ikinä!

Oli miten oli. Halusin nyt tarjota huippuloman, loman, mikä jäisi tytölle mieleen parhaana aikana ikinä. Arvioin ja suunnittelin ateriat, huomioiden mieliruoat ja hyväksyin jopa ruokajuomaksi cocacolan, sen perinteisen, ei mitään lighteja. Äidille ei asiasta tietenkään kerrota, eikä ainakaan isälle. Sorruin viemään palvelua vieläkin pidemmälle, vaikka ennakko-aavistelin, että siitä ei mitään hyvää seuraisi:

Nukkumaan käydessä päätin luovuttaa oman sänkyni tytölle. Itselleni levitin patjan olohuoneen lattialle ja selitin, että tyttö saisi aamulla nukkua rauhassa, kun minä heräisin aamiaista laittamaan: ”Oliko niin, että riisimurot, tuoreet sämpylät ja kaakao? Ai, ei, vaan sämpylä, paistettu muna ja kaksi siivua pekonia! Selvä.”

Puolen yön aikaan tyttö näytti sammuttavan yövalon ja kuulin, että koira, Sani, hyppäsi sängyn jalkopäähän.

Tuijotin, ehkä pienen pieni katumus mielessä omaa petiäni lattialla ja pahat epäilyt alkoivat vallata mielen, tosi pahat: Miten ikinä onnistun kömpimään patjalle? Kun olin siinä onnistunut – miten ikinä pääsen siitä ylös? Onneksi päivän aktiviteetit olivat kuluttaneet mummin voimavarat, ja nukahdin hikiseen uneen.

Heräsin, kuten joka yö, vessahätään. Vääntäydyin kyljelle, konttausasentoon, otin patjan viereen laitetun tuolin reunoista apua – vasenta jalkaa alkoi krampata, suonenveto sai ähisemään kivusta ja kuulin, miten Sani juoksi katsomaan tarvitsenko hänen apua. Koira istahti varmuuden vuoksi turvallisen matkan päähän ja sieltä se seurasi päätään kallistellen, enkä ihan varmuudella osaa sanoa, mutta näytti, kuin sitä olisi naurattanut, tai ainakin hymyilyttänyt. Kuka tietää.

Pakko paras muusa, niin sanotaan. Ja aikanaan pääsin onnekaasti laskeutumaan takaisin pedille. Uni oli kuitenkin karannut jonnekin, arkiajatukset alkoivat pitää hereillä: ”Hetkinen, kun viimeksi olin avannut kamarin kaapin laatikon, siellä ei tainnut olla vihkoa, johon olin kirjoittanut salasanat, vai oliko, eikö ollut, no oli, vai.. Pakko nousta tarkistamaan...” Hiljaa hiivin kamariin, nukkujia häiritsemättä, Sani heristeli korviaan ”rauhotu – mikä sua vaivaa”, se näytti sanovan. Kannoin lipaston vetolaatikot yksi kerrallaan olohuoneeseen, siivosin vanhat laskut poltettavaksi. Kuudelta käperryin epämukavalle, kahden istuttavalle sohvalle, mistä heräsin Sanin nuolaisuun kädelle. Laskin sen takapihalle asialle.

Mummi